

Fővárosi Ítéltábla
12.Bf.183/2014/8.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2014. november 25. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A hivatali visszaélés büntette miatt **a vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Fővárosi Törvényszék** 2014. április 9. napján kihirdetett **14.B.2262/2013/11.** számú **ítéletét megváltoztatja akként, hogy**

a vádlottat szabadságvesztésre - melynek végrehajtási fokozata börtön - ítéltnek tekinti,

az előzetes bírósági mentesítésben részesítését mellőzi.

A szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén legkorábban a kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

A Fővárosi Törvényszék a vádlottat hivatali visszaélés büntette [Btk. 305. § a) pont] miatt 1 év, végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte. Úgy rendelkezett, hogy a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén legkorábban annak kétharmad részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra. A vádlottat előzetes mentesítésben részesítette. Kötelezte a felmerült 5.790.- forint bűnügyi költség megfizetésére az államnak.

Az első fokú ítélet ellen a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést elsősorban felmentésért, másodsorban enyhítésért.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.469/2014/1. számú átiratában az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A vádlott fellebbezését írásban részletesen indokolta, melyben és a fellebbezési nyilvános ülésen azt indítványozta, hogy az ítélet tábla:

- Elsődlegesen az első fokú ítéletet megalapozatlanság miatt változtassa meg, mert a tényállás ellentétes az iratok tartalmával és az elsőfokú bíróság megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett [Be. 351. § (2) bekezdés c) és d) pontja]. Eltérő tényállás megállapításával mentse fel, vagy az eljárást szüntesse meg, illetőleg a Be. 373. § (1) bekezdés e) pontja alapján, törvényes vád hiányában az első fokú ítélet helyezze hatályon kívül.

- Másodlagosan az első fokú ítélet azon okból való hatályon kívül helyezését indítványozta, mert álláspontja szerint az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének nem tett eleget, és eljárási szabályokat is sértett.

A vádlott eljárási szabálysértésként arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a vádhatóság érveit az ítéletbe szinte szó szerint beemelte, nem foglalkozott a védő írásbeli beadványába foglaltakkal, nem tisztázta a sértett létezését és azt, hogy szándékos vagy gondatlan elkövetésről van-e szó, a tanúkat jogkérdésekben nyilatkoztatta, nem vette figyelembe, hogy **az 1. sz.** tanú a Magyar Bírósági Végrehajtói Kamarával megbízási jogviszonyban állt.

Az anyagi jogszabályok körében arra hivatkozott, hogy kétséget kizáró módon egyik tényállási elem sem magalapozott, az első fokú ítéletben nem került rögzítésre, hogy 2009. évi L. tv. 52. § (2) bekezdésének szövege időközben megváltozott. A végrehajtási eljárás nem a végrehajtási lap kézbesítésével, hanem a kiállításával indul meg. Ő maga a végrehajtási lap útjába nem avatkozott bele. Esetében teljesen kizárt a jogtalan hátrány okozásának, illetve előny szerzésének célzata is. Mellőzni kérte annak megállapítását, hogy ismerte a végrehajtási lap valótlán adatait.

Álláspontja szerint a fentiek összességében teszik megalapozatlanná az elsőfokú ítéletet.

Az ítélet tábla a fellebbezéseket alaptalannak ítélte.

A fellebbezésekkel megtámadott ítéletet a Be. 348. § (1) bekezdése szerint eljárva, az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le.

A vádlott által, eljárási szabálysértésként megjelöltekkel kapcsolatban: azon túl, hogy az ítélet tábla álláspontja szerint az ügyben eljárási szabálysértés nem történt, azok nem mindegyike eljárási szabály. A benyújtott vád törvényes, a bíróság ennek alapján járt el, és ezen túl nem is terjeszkedhetett [Be. 2. §]. Arról az elsőfokú bíróságnak is tudomása volt, hogy a tanúként kihallgatott **1. sz. tanúnak** a Magyar Bírósági

Végrehajtói Kamarával megbízási jogviszonya volt, de a titoktartás alóli felmentést a Kamara elnökétől megkapta. A tanút az elsőfokú bíróság sem tekintette érdektelennek, vallomását ennek figyelembe vételével értékelte. Figyelembe vette azt is, hogy egyes tanúk jogkérdésekben nyilatkoztak, ami nem volt elkerülhető, hiszen mint jogalkalmazók kerültek kihallgatásra, de e mellett a vádlott részéről a vonatkozó jogszabályok betartását maga a bíróság is ellenőrizte (első fokú ítélet 9. oldal utolsó, 10. oldal 1. és utolsó, 11. oldal 1. bekezdése). Kétségtelen, hogy a keretjogszabály szövege időközben megváltozott, de a végrehajtási lapokkal kapcsolatban követendő hivatali kötelesség azonos maradt. A védő elsőfokú eljárásban (6. sorszám alatt) benyújtott beadványa lényegében a védői perbeszédben is előadottakat tartalmazza, tehát az elsőfokú bíróság ítéletét ennek ismeretében is hozta meg. Tehát, a fentiekből kitűnően, vádlott által sérelmezettek az ügy érdemi felülbírálatát nem befolyásolták.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a vádlott ténybeli beismerő vallomása, a tanúk vallomása és az okirati bizonyítékok alapján állapította meg. A megállapított tényállás iratszerű, megalapozott, mely irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A felmentésre irányuló fellebbezések a bizonyítékok értékelését támadják. Azt az elsőfokú bíróság dönti el, hogy mely bizonyítékokat fogadja el, illetve veti el. Megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban a bizonyítékok eltérő értékelésére nincs lehetőség. Ezért, a felmentésre irányuló fellebbezések nem vezettek eredményre.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének is teljes mértékben eleget tett. A bizonyítékokat egyenként és egymással összevetve is értékelte. A jelen ügyben a büntetőjogi főkérdés tárgyában való döntéshozatalhoz, tulajdonképpen személyi bizonyítási eszközökre nem is lett volna szükség. A fő kérdések a rendelkezésre álló okiratok alapján eldönthetők lettek volna.

A kifejtettekből kitűnően, az első fokú ítélet a vádlott által megjelölt hatályon kívül helyezési okoktól mentes. A hatályon kívül helyezése szóba sem kerülhet.

Az okirati bizonyítékokból is kétségkívül megállapítható volt, a végrehajtási lap útja és az azzal kapcsolatos intézkedések. A vádlott nem hivatkozhat alappal arra, hogy a végrehajtási lapot elektronikus úton is megkapta volna, mert már előtte szabályellenesen járt el és kijátszotta a végrehajtásra vonatkozó szabályokat amikor a még meg nem érkezettnek tekintendő végrehajtási lapot kibocsátotta, és ezáltal a jogszabályban előírt hivatali kötelességét megszegte.

A Btk. 225. §-a szerinti hivatali visszaélés büntette immateriális bűncselekmény, azaz a befejezettséghez nem szükséges a törvényi tényállásban írt célzat (jogtalan hátrány, vagy jogtalan előny) megvalósulása. A hivatali kötelességszegés az elkövetési

magatartás egy változata. A vádlott ezt azáltal szegte meg, hogy olyan követelésre is végrehajtási eljárási indított, amelyre nézve nem volt még nála a végrehajtható okirat. Nyilvánvalóan tudta, hogy a végrehajtási lapot egyébként a Kamara nem neki osztaná ki.

A bírói gyakorlat nem követeli meg, hogy a jogtalan előny élvezője a tettes legyen, a tettes célzata szerint az más személy is lehet. A jelen esetben viszont a végrehajtás lefolytatása nem csak a **2. sz. tanúnak** hanem a vádlottnak is érdekében állt, mert az általa kibocsátott fizetési felhívás szerint a munkadíja 1.066.174.- forint, a jutaléka 10.431.743.- forint lett volna (nyomozati iratok 71. oldal).

Mindezen helyesbítésekkel és kiegészítésekkel helyes a vádlott bűnösségének megállapítása a Btk. 305. § a) pontja szerinti hivatali visszaélés büntetében.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság amikor az elbíráláskori törvényt alkalmazta.

A bűnösségi körülményeket is helyesen vette számba és súlyuknak megfelelően értékelte.

A bűncselekmény konkrét elkövetési módjára és az időmúlásra figyelemmel, az ítélet tábla úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés büntetés arányos, és a büntetés célja végrehajtása nélkül is elérhető. Ezért végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztése is törvényes, és a próbaidő tartama is helyes. Sem a szabadságvesztés, sem a próbaidő tartamának enyhítése nem indokolt.

Tévedett viszont az elsőfokú bíróság amikor a vádlottat az enyhítő körülményekre figyelemmel előzetes mentesítésre érdemesnek tartotta. Az ítélet tábla álláspontja szerint azok a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztését alapozzák meg, de ezeken túlmenően érdemességet megalapozó körülmények nem állnak fenn. A vádlott által elkövetett bűncselekmény ugyanis a hivatalos személyt méltatlanná teszi hivatali foglalkozása gyakorlására, és az ezért kiszabott büntetésnek nemcsak az elkövetőre, hanem másra is visszatartó hatásúnak kell lennie. Ezért az ítélet tábla a vádlott előzetes bírósági mentesítésben részesítését mellőzte.

Az elsőfokú bíróság nem a törvény szövege szerint rendelkezett a büntetés kiszabásáról és a feltételes szabadságról, ezért az ítélet tábla a vádlottat szabadságvesztésre ítélnék tekintette, melynek végrehajtási fokozata börtön, és a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén legkorábban a kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A kifejtettekből következik, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Szeged, 2014. november 25.

Dr. Harangozó Attila s. k.	Dr. Nikula Valéria s. k.	Dr. Hegedűs István s. k.
a tanács elnöke	a tanács tagja, előadó	a tanács tagja

A Fővárosi Ítéltábla 12.B.183/2014/8. számú ítélete és a Fővárosi Törvényszék 14.B.2262/2013/11. számú ítéletének, a jelen ítélettel meg nem változtatott része, a mai napon jogerős és fel nem függesztett részében végrehajtható.

Szeged, 2014. november 25.

Dr. Harangozó Attila s. k.
a tanács elnöke